

Břetislav Kučera

Dostala se mi do ruky kniha Od Josefa Rejzka – NEZRADILI , vydaná v Brně Rovnost v roce 1947 a v této knize jsem se dočetla o panu Břetislavu Kučerovi z Moštěnice a byl to náš soused.

Ve městě Ostroh jsme se opět sešli v letech 1945-1946. Něco málo o něm napíši co si pamatuji, bylo by škoda, abychom zapomněli co pro nás dokázali vojáci obětovat v období druhé světové války .

Pan Kučera byl hudebník, hrál snad na trumpetu Ve Svobodově armádě byl členem vojenské kapely Víta Nejedlého a při tom dělal i sanitáře na bojišti. V této knize pan Rejzek o tom píše. Já zase znám z jeho vypravování život těsně po ztrátě obou nohou, krásný mladý člověk věk asi 23 let.

Pana Kučera po této nemilé události, kdy mu bylo poskytnuto nejnutnější ošetření byl převezen do zázemí na doléčení. Když měl odjet do jiné nemocnice přišli se s nim rozloučit jeho kamarádi z kapely, pan Kučera si vzal svoji trumpetu a sedl si do okna a hrál s nimi a celá polní nemocnice poslouchala.

Když byly jeho rány dostatečně zaléčeny, vypravili pana Kučera směr Ostroh za doprovodu zdravotní sestřičky. Přijeli do stanice Oženín, která byla od našeho města Ostroh vzdálena 12 km. Jak se dostali do Ostroha to nevím, doprava byla složitá, sestřička posadila pana Kučera před jejich bydliště a šla se zeptat manželky, kam má pana Kučera odvést, jestli na vesnici Moštěnice k jeho mamince nebo do Ostrohu. Samozřejmě, že manželka řekla, že Břeťa má přijet k ní, sestřička odešla s tím, že pro něj dojede, manželka si vzala kabát a utíkala za ní, že pojede na nádraží pro manžela též. Vyběhly před dům a manžel tam seděl.

Znali jsme se s rodinou Kučerovou z Moštěnice, navštěvovali jsme se, chodila jsem si hrát s jejich chlapečkem, paní byla švadlena. Pamatuji se, jak říkával, nejvíce je mi líto, že si nikdy nezatančuji. Po válce pan Kučera dostal trafikou v Pokraticích u Litoměřic.

Mám též několik knih Dukla věčně živá a tam též je psáno o panu Kučerovi, ve kterém díle už si nepamatuji.

Zapsala Soňa Nováková, rozená Šircová, dne 10.05.2016

Dodatek k mému článku Kučera Břetislav.

Když jsem si přečetla co jsem napsala o Panu Kučerovi Břetislavovi, přišla jsem na to, že jsem nenapsala jeho pocity, když zjistil, že šlápl na minu.

Myslím, když už sepíšu svoje poznatky o této rodině, že bych měla sepsat všechno, co vím.

Pan Kučera byl muzikantem v naší vojenské hudbě, ale při tom byl sanitářem – chodil na bojiště ošetřovat raněné. Říkal nám, že ten den, co se mi stal ten úraz – celý den ošetřoval vojáky, co přišli o nohy. Když i sám šlápl na minu a zjistil, že má pryč jednu celou nohu, že se mu bělala kost, chtěl se zastřelit. Uviděl to jeho spolubojovník jaký má úmysl, nestihl by k němu doběhnout, hodil po něm svoji karabinu a vyrazil mu jeho automat. V dalším okamžiku pan Kučera už nebyl schopen si sám ukončit život. Co si pamatuji, tak o jednu nohu přišel úplně až nahoru a ta druhá byla vzata pod kolenem, přesně to nevím, protože když přišli s rodinou k nám na návštěvu, měl protézu, ale jenom na té delší noze.

Dcera Kučerová – Anna – provdaná za místního Poláka Pavla Budku. Jak jsem již psala v předchozích článcích, byla naše vesnice Moštěnice kousek od Ruské hranice asi 2 km nebo 3 km, více ne. Taková o blízounká hraniční čára sváděla mladé lidi k pašování.

Pan Budka s panem Raimem občas něco propašovali, vydělali si nějaký peníz. Panu Budkovi se narodil syn Jiří asi v roce 1933. Bylo v plánu, že ještě naposledy s panem Raimem donesou kožich samotnému veliteli Ruské posádky, vše bylo dohodnuto. Jenže se na Ruské straně nečekané

vyměnila posádka a bylo to špatné pro naše dva pašeráky. Nevrátili se domů, žádná zpráva od nich nepřišla. Rodina usoudila, že oba byli chyceni a odvezeni na Sibiř. Co si pamatuji, tak pan Raim se vrátil v začátku války a chodil po zahradě a prohlížel si stromy a my děti jsme ho okukovaly. Pan Raim si pobyl na Sibiři 10 let a Pavel Budka se pokoušel o útěk, chytili ho – dostal přidáno dalších 10 let. Vrátil se ze Sibiře někdy v padesátých letech. My Češi jsme už odjeli v roce 1947 do Čech, ale pana Budku za rodinou do Čech nepustili, protože prý byl trestaný. Jeho manželka paní Anna na něj stále čekala, nikoho si nenašla. Co vím, tak se pan Budka usadil ve Zdobunově a našel si tam družku, též Češku. Tato žena jezdila sem do Čech za svými příbuznými a i navštěvovala paní Annu, která ji vždy vřele přivítala a obdarovala. Mně paní Anna řekla, já se na ní nezlobím, že žije s mým manželem, ona mi ho neodloučila, jsem ráda, že se o Pavla stará. Paní Anna žila sama se svým synem a se svojí matkou.

Dcera – Jiřina – provdala se za Poláka Radvana. Něco málo o nich vím, vypravovala mi to její sestra, paní Anna Budková.

Naše vesnička Moštěnice patřila pod Polsko od roku asi 1920 –1939. V roce 1939 naše území zabrali Rusové. Začaly se dít věci, odváželi se někteří lidé na Sibiř. Nejsem historik – informace je jen v ústním podání. Nevím proč, ale rodinu Radvanovu též vyvezli Rusové na Sibiř. Muže někam jinam a ženy a děti někam na jih. Bylo jich tam více lidí, dohodli se, že utečou přes hory, nevím kam to bylo, Irán nebo Irák. Co vím, tak paní Jiřina šla též s těmi lidmi, ale měla s sebou jednoho syna odrostlého a jednoho malého. Malý synáček onemocněl, maminka s ním zůstala vzadu. Svého velkého syna poslala, aby šel s lidmi sám, aby se zachránil. Jiřince malý synáček zemřel, bohužel neměla možnost ho pohřbít, prý si sundala spodničku zabalila ho do ní a nechala ho volně ležet – musela, neměla jinou možnost. Z posledních sil šla dále, podařilo se jí překročit hranice. Vysílením zůstala ležet u nějaké pěšiny – najednou slyší nad sebou Polskou řeč. Oni jí tam našli manželé - Polské národnosti, žili v cizí zemi. To je náhoda, Bůh ji měl rád.

Celou válku prožila u nich a syn se dostal do Polské armády. Po válce se našli a spolu byli v Anglii. Jejich manžel-otec se dostal do Ameriky. Myslel si, že všichni zahynuli. Našel si novou životní partnerku a měl před svatbou. Dozvěděl se, že jeho manželka a syn žijí v Anglii. Okamžitě zrušil svatbu a do Anglie poslal jim peníze na cestu, aby mohla paní Jiřina se synem za ním přiletět. Tento životní příběh my vypravovala paní Anna Budková-Kučerová, která bydlela blízko České Kamenice v Krásné Lípě a často jsme se navštěvovaly.

Paní Anna byla pozvaná do Ameriky, aby navštívila svoji sestru a její rodinu. Vydala se na dalekou cestu. Pobyla na návštěvě celý týden a přišel 21.08.1968 – okupace Československa vojsky varšavské smlouvy. Všichni jsme se báli, že bude válka. Paní Anna se po 14 dnech pobytu u sestry vrátila do vlasti, mohla tam být 3 měsíce.

Jen tak v kostce jsem sepsala život jedné české rodiny na Volyni.

13.01.2019 – Nováková Soňa-Šircová